

SCHRIFTMEDITATIE.

"Die u uit Egypteland, uit het diensthuis uitgeleid heb". Exodus 20:2b

In de voorgaande meditatie hebben wij mogen letten op het eerste gedeelte van Exodus 20:2. Daar was sprake van het onbegrijpelijke wonder van Gods vrijwillige ontferming over stervende mensen: "Ik ben de HEERE, uw God". Nu gaat de HEERE Zijn wonderlijke openbaring vervolgen. Gezien onze goddeloze gedachten, woorden en werken, zouden wij een brandende vloek kunnen verwachten. De Heere zou ons kunnen herinneren aan onze schepping. Vervolgens hoe wij onze goede God vaarwel hebben gezegd en daarmee het oordeel des doods over ons hebben gehaald. Dat zou de bevestiging zijn geweest van onze ondergang. Hoor nu eens geliefde lezer...

De HEERE herinnert het volk aan Zijn grote daden. Hij herinnert aan Zijn Verbond der Genade. Niet de schepping, maar de Verlossing staat hier centraal. Door heel het Oude Testament vinden wij de herinnering aan de verlossing uit Egypte. Van de rokende berg maakt God Zich bekend als Israëls Verlosser en Bevrijder. Egypte was voor Israël het "Diensthuis". Nooit had Israël zich kunnen ontworstelen aan de slavendienst. God zelf heeft reddend ingegrepen. Het was een redding uit vrije Genade. Een redding van zondaren, die niets hadden toegebracht aan hun redding. God gedacht aan Zijn Verbond, aan de belofte aan Abraham gedaan. Méér nog... God gedacht aan Zijn Zoon, Die in dit volk in Egypte verbleef.

De Godsopenbaring bij de aanvang der Wet is van de grootste betekenis. De HEERE geeft Zijn Wet, nadat Hij zich bekendgemaakt heeft als de Verlosser.

Hij is de Verlosser van zondaren.

Hij is de Bevrijder van gevangenen.



Hij leidt Zijn volk uit het slavenhuis.  
Hij klieft woeste baren en brede stromen.  
In de aanspraak van de HEERE aan Zijn volk,  
herinnert Hij aan Zijn gadeloze ontferming.  
Nee, deze Wet zal het Verbond, dat tevoren op  
Christus bevestigd is, niet vernietigen.  
Krachtens onze eerste geboorte uit Adam kunnen  
wij de Wet des Heeren niet verstaan. In dat  
niet rechte verstaan worden wij door de Wet  
vervloekt en verworpen. Buiten Christus is er  
niet dan dreiging en onrust. O, hoe kwam de  
dwaasheid van ons, mensen, openbaar, toen wij  
heel rechtzinnig riepen: Al wat de HEERE zegt,  
zullen wij doen... Wij keerden ons een iegelijk  
naar onze eigen weg. Gewis, waar de Heere ons  
zou houden aan onze woorden, bleven wij allen  
onder de eeuwige vloek. Maar hoor nu eens,  
wijze mens: Het dwaze Gods is wijzer dan de  
mensen en het zwakke Gods is sterker dan de  
mensen... Toen wij zo rechtzinnig riepen: Al  
wat de HEERE zegt zullen wij doen... toen was  
daar in de lendenen van dat volk EEN, Die  
sprak: Vader, al wat U zegt, zal Ik doen. Ja  
Vader, alzo is geweest het welbehagen voor U.  
Dáárom is de aarde niet gescheurd om ons te  
verslinden. Het doeleinde der Wet is Christus,  
een iegelijk die gelooft.

"Die u uit Egypteland, uit het diensthuis uit-  
geleid heb".

Wat moeten wij dan doen? Mens, herinner het je  
toch. Hoe kwam je uit het slavenhuis? Heb je  
je er doorheen gevochten? Heeft het zwaard het  
bloed der Egyptenaren doen vloeien? Heb je met  
inspanning van alle krachten het slavenjuk af-  
geworpen? Nee? Hoe dan?

O, daar was het Lam...daar was bloed...daar  
was brood. Wat hebt ge dan gedaan? Gegeten en  
gedronken. De voeten geschoeid...de lendenen  
omgordt...de staf in de hand. Voorwaarts, sla-  
venvolk. In deze bevrijding schiet voor u geen  
ridderorde voor moed, trouw en beleid over.



Geef trommels aan de reien. Zing een nieuw lied van bevrijding. God heeft gestreden. Na drie uren duisternis kwam de dood van Zijn Eniggeborene. Gedenk daaraan volk. Gedenk wat Vader gedaan heeft met de Eerstgeborene van vele broeders. Hij heeft tegen Hem gestreden. Het is die HEERE, Die zegt: Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland uit het diensthuis uitgeleid heb.

Ja maar, wij moeten toch. Zwijg toch met dat moeten. Zwijg toch over uw plichten, die ge al lang vertrapt en veracht hebt. Er is nog maar één moeten... Wij moeten de dood sterven naar het rechtvaardig oordeel Gods.

Zullen wij met ons verdorven moraal naar de Wet grijpen? Zullen wij ons redden aan het naakte gebod? Zullen wij, zonder die HEERE, Die verlost heeft, ons warmen aan een verterende gloed?

Misschien denkt u, dat we door zo te spreken, de Heilige Wet des Heeren verachten? Nee, duizend maal nee. Wij zijn verachters van Zijn Wet.

Aan Zijn geboden hebben wij onze schoenen afgeveegd. Ons vroom en goddeloos spel met de Wet is miskenning van die Wet. Van zulk een Godvergetende bende maken wij nu deel uit. Onze eigen mond verdoemt ons. Wij zijn miskenners van de God aller genade. En God is zo groot.

Hij weet ook dit alles zó te gebruiken, dat alle vlees zichzélf te schande maakt voor God... veertig jaren lang.

En verder? Wát verder. Hoe zoudt ge spreken over goede werken en betrachtingen en plichten? Zijn wij zo uitzinnig? Denken wij zo het gebod binnen te stappen buiten het bloed van het Lam? Komt het misschien omdat wij zo zoetsappig spreken over de doodstaat van Adam? Komt het omdat wij zoveel hebben opgebouwd in ons christelijk leven? En dat, zonder overgebracht te zijn op het veld van vrije genade? Of verachten wij de rijkdom Zijner goedertierenheid en verdraagzaamheid en lankmoedigheid, niet wetende, dat de goederentierenheid Gods tot bekering leidt?



Heeft de HEERE Mozes een dolk in de hand gegeven? Heeft Hij de mannen voorzien van zwaarden? Heeft Hij gezegd: Vecht u er doorheen, als het nodig is zal Ik een handje helpen?

Zo ik dit zeggen staven zou,  
Gewis, dan ware ik niet getrouw,  
Aan't eeuwigblijvend Woord des Heeren.

De HEERE sprak in Egypteland: Eet, drink, doe bloed aan de deur...trek je schoenen aan... de staf in de hand...Voorwaarts. Christenstrijders?? Dat is heel wat anders dan de oorlogen, die nu gevoerd worden. Dat is wat anders dan de groot-sprekende monden van Egyptenaren en Joden. Ja, die spreken van botten breken enz. Maar toen, hoe kwamen jullie uit Egypte, vraagt hier de HEERE. En nu, hoe komen jullie door de woestijn? Hoe komen jullie eruit? Hoe doen jullie Mijn geboden? vraagt nu de HEERE. Wel, door het Lam en het bloed. Ons spreekwoord zegt: Begin goed, alles goed. En ook: Een goed begin is het halve werk. Hier is het: Een goed begin is het hele werk. Wat is het begin? Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland uit het diensthuis uitgeleid heb.

Rust mijn ziel, uw God is Koning,  
Heel de Wet is Zijn gebied.  
Ieder zoekt een eigen woning,  
O mijn God, ik vind haar niet.

Buiten Jezus' bloed en wonden,  
Is geen uitkomst in de nood,  
Daarom schuil ik met mijn zonden  
In Zijn lijden en Zijn dood.

Nu komt er plaats voor het lied van de dichter: Hoe lief heb ik Uw Wet. Het is mijn gezang ter plaatse van mijn vreemdelingschap. En ik? Daar komt nu altijd weer dat "IK" voor de dag. Maar ik is altijd in de war. Ik is altijd ik. Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen? Ik dank God, door Jezus Christus. Hij heeft gezegd: Blijf in Mij.



Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis uitgeleid heb. De God van de Verlossing spreekt. Deze God gaat zich openbaren als de Belover. Hij bevestigt het Woord tot Abraham gesproken: Ik zal uw God en uw zaads God zijn.

Zó is het Woord van Genesis tot en met Openbaring "Heilig Evangelie". Waar wij in de duisternis worden bestraald door Zijn Licht, leren wij iets verstaan van de "Vreugde der Wet".

Het is waar, wij zijn niet gekomen tot de tastelijke berg en het brandende vuur en de donkerheid en duisternis en onweder en tot het geklank der bazuin en de stem der woorden..(Hebr. 12) Maar in de nieuwe bedeling komt tot ons in het Heilig Evangelie de sprake van de berg Golgotha. Alle woorden Gods bevinden zich in het vleesgeworden Woord. De tien woorden bevinden zich in Zijn ingewand. Krachtens deze Wet des Geestes des levens zal Christus leven, sterven en eeuwig leven. Mozes zag de Heere in de donkerheid omhult. Jezus beklimt de berg om te ervaren het ondoorgrondelijke zwijgen van God. De Vader zwijgt Hem dood. Meer dan Sinai is Golgotha. Meer dan Mozes is Jezus. Het doeleinde van de Wet is Christus. Zij wijst ons aan: Zo moet de mens Gods wezen. Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.

Daar staat nu de onvruchtbare, door onweder voortgedrevene. Zijn stenen liggen door elkaar en de vensters zijn beslagen. Alles roept hem toe: Gij hebt geen heil bij God. Maar een andere stem roept: Ik ben Uw heil alleen. Ik ben de HEERE, uw God, die u uit Egypteland uit het diensthuis uitgeleid heb.

Zing dan vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt; maak geschal met vrolijk gezang en juich, die geen barensnood gehad hebt; want de kinderen der eenzame zijn meer dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE.

Uw hoop, Uw kudde woonde daar;  
Uit vrije goedheid waart Gij haar



Een vriendelijk beschermer;  
En hebt ellendigen dat land  
Bereid door Uwe sterke hand,  
O Israëls Ontfermer.  
De HEER' gaf rijke juichenstof,  
Om Zijne wond'ren en Zijn lof,  
Met hart en mond te melden;  
Men zag welhaast een grote schaar,  
Met klanken van de blijdste maar,  
Vervullen berg en velden.

Psalm 68:5.

D.C.O.